

Een vergankelijke symbiose

MUSEUM HET LEIDS WEVERSHUIS VORMT EEN PERFECT DECOR VOOR HET WERK VAN INGE VAN RIJSBERGEN. "HIER MOET IK MIJN WERK TENTOONSTELLEN", DACHT INGE TOEN ZE ER IN 2021 EEN BEZOEK BRACHT. DE ARMOEDE VAN WELEER DIE IN HET KLEINE HUISJE ALS HET WARE VAN DE MUREN AFBLADDERT WEERSPIEGELT HET VERVAL VAN DE FIGUREN DIE INGE TOT 8 DECEMBER 2024 HER EN DER IN HET HUISJE HEEFT TENTOONGESTELD.

Tekst: Thea Vuik

Fotografie: Inge van Rijsbergen-Brekelmans

De hoofdmoot van het werk zijn de levensgrote menselijke figuren die Inge vormgeeft. Inge heeft een opleiding gevolgd aan de Modeacademie en heeft 20 jaar een mode-atelier gehad aan huis. Ze kon daar niet al haar creativiteit meer in kwijt en deed altijd wel iets daarnaast zoals bijvoorbeeld keramiek en schilderen. Nu is de winkel haar kunstatelier geworden. Inge vertelt verder: "Op een gegeven moment ben ik kunstzinnige kostuums gaan maken voor performances. Ook ben ik gaan experimenteren met stoffen, wol, schuimrubber, etcetera. Ik laat mij inspireren door alles wat om mij heen gebeurt. Je wordt ouder en ook de mensen om je heen. De vergankelijkheid spreekt me wel aan. Bovendien vind ik het een uitdaging om grote objecten te maken."

VOGELKOOITJES

De vogelkooitjes hebben een bepaald schattigheidsgehalte. Het grotere werk is veel confronterender. Dat beaamt Inge: "Ik werk heel graag met dingen die toevallig op m'n pad komen." Zo ging het met de vogelkooitjes. "Mijn vader had een vriend die kanaries en van die zebrevinkjes had waar hij af en toe mee naar een tentoonstelling ging. Hij moest naar een verzorgingshuis en uit zijn huis -wat leeggeruimd moest worden- kwamen die kooitjes tevoorschijn en lagen klaar om weggegooid te worden. Dus heb ik ze opgehaald en dan staan ze wel eerst een paar jaar bij mij te verstoffen. Totdat ik langs een flatgebouw rijd en dan begin je je af te vragen wie er allemaal wonen, wat voor types zijn dat, of hoe ziet het er daarbinnen uit. Iedereen leeft in zijn eigen hokje."

STATEMENTS

Inge lijkt er heel nonchalant over te praten, "Als ik iets tegenkom ga ik er gewoon mee beginnen", maar ze maakt wel degelijk duidelijke statements. Inge: "Vergankelijkheid heb ik al genoemd. Dat bankje in het achterkamertje van het museum gaat meer over eenzaamheid. De aanleiding van dit werk is een zieke tante die niet meer van haar bank af kwam en niet meer buiten kwam. Ik heb het verbeeld in een vrouw die vastgeroest op een bankje zit en niet meer overeind komt. Ik heb alles met een zelfde grijze stof bekleed: het bankje, het mantelpakje en zelfs de hond is ervan gemaakt." Er kwamen bontjassen en vosjes in Inges vizier. Een oude tante was overleden en men vond een aantal bontjassen in haar kast hangen. "Verschrikkelijk hè? Als je

hoort dat zoveel mensen zo'n bontjas hebben gedragen? Ze vroegen aan mij of ik iets met de jassen kon...nou, zeker. Daar wilde ik wel een statement mee maken. Het is wel bizar dat er zo'n 60 nertsen worden vermoord om één zo'n jas te maken."

ZACHT

De figuren die Inge maakt zijn meestal zacht van structuur. Inge: "Ik maak eerst een frame van ijzerdraad. Dan lijm ik grote stukken schuimrubber aan elkaar en die zaag ik tot een model. Voor de verfijning gebruik ik katoen en schapevool en vervolgens bevestig ik het geheel met behulp

van panties aan elkaar. Alles is met de hand genaaid. Het is eigenlijk boetseren met stoffen." Het schilderen of boetseren of andere disciplines worden niet vergeten. De sfeer in de tentoonstelling wordt nog benadrukt door de zwarte rubberen en viltten objecten. Kamerplanten van vilt en kraaien en kannen van rubber. Het rubber kwam toevallig bij Inge terecht. "Ze weten me altijd wel te vinden", lacht ze. "Ik heb een keer een partij binnenbanden van vrachtauto's gekregen. Zo, die waren vies! Ik moest veel schuren en knippen en dan in elkaar zetten met mijn leermachine."

"Ik ben altijd met iets bezig", vervolgt Inge haar verhaal nuchter. "Dan begin ik weer eens te boetseren en of het wel iets wordt of het niets wordt, dat zie ik wel. Ik maak gewoon wat er in me opkomt en waar ik iets over kan zeggen. Ik laat me vaak inspireren door wat er om mij heen gebeurt en vaak worden het dan maatschappijkritische projecten. Kunst hoeft niet mooi te zijn als het maar een emotie oproept."

www.ingevanrijsbergen.nl
 Instagram: @ingevanrijsbergen
www.wevershuis.nl

DIE VERGANKELIJKHEID SPREEKT ME AAN

